

Arrest

nr. 42 514 van 28 april 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 24 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 16 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou geboren zijn in het vluchtelingenkamp Geneva Camp, te Mohammedpur Dhaka. U zou een Bihari zijn. Als Bihari zou u weinig kansen en mogelijkheden in Bangladesh gekend hebben. Vlak voor de verkiezingen van december 2008 zou u benaderd zijn door enkele leden van de Awami League. Ze zouden u gevraagd hebben om aanwezig te zijn op hun meetings en hun demonstraties. U zou geweigerd hebben, waarna deze mannen u geregeld lastigvielen, bedreigden en zelfs sloegen. Uw vader zou besloten hebben dat het beter voor u was om Bangladesh te verlaten. U zou op 14 mei 2009 vanuit Chittagong Bangladesh per schip verlaten hebben. Ter ondersteuning van uw asielrelaas

legt u volgende documenten voor: een brief van de “non- local relief committee” een brief van de “SPGRC” (Stranded Pakistanis General Repatriation Committee), uw rantsoenkaart, een ontvangstbewijs voor deze rantsoenkaart en uw vluchtelingenkaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo kunnen er vooreerst vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. U legde een rantsoenkaart voor. Volgens deze kaart bestond uw gezin in 1997 uit drie volwassenen en geen kinderen. U was op dat ogenblik echter nog maar 15 jaar oud en dus nog een minderjarige in Bangladesh. Na confrontatie beweerde u in eerste instantie dat u in 1997 al 17 jaren oud was. Dit is merkwaardig daar u even daarvoor nog duidelijk verklaard had dat u in 1982 geboren bent (dit wordt bevestigd op uw andere documenten), waardoor u in 1997 15 jaren oud was (gehoorverslag CGVS p. 3). Hierna verklaarde u dan maar dat dit iets was om jullie te helpen, wat gezien uw eerdere poging tot een verklaring onafdoende is. Voorts legde u een rooskleurig document voor. U verklaarde dat dit een ontvangstbewijs is voor het krijgen van uw rantsoenkaart. U verklaarde dan ook dat uw rantsoenkaart en dit rozekleurige formulier samen horen. In dit licht is het dan ook opmerkelijk dat het rozekleurige formulier in 1992 opgesteld werd en uw rantsoenkaart in 1997. Dit rozekleurige formulier kon dus nooit het ontvangstbewijs zijn voor uw rantsoenkaart (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw verklaring dat uw ouders dit wel zouden weten is onafdoende. Voorts werd u gevraagd of de twee brieven die u voorlegde door twee verschillende personen werden opgesteld. U beweerde eerst dat beide brieven door 1 organisatie werden opgesteld. Toen er u op gewezen werd dat er twee verschillende handtekeningen op stonden beweerde u dat het om twee mensen van 1 en dezelfde organisatie ging (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar het hier gezien de hoofdingen van de brieven en de stempels duidelijk om twee verschillende organisaties gaat, was deze verklaring onafdoende. Ook is het gezien de vaststelling dat deze beide brieven door twee verschillende organisaties geschreven werden, opmerkelijk dat deze twee brieven uiterlijk sterk op elkaar lijken en inhoudelijk zelfs identiek zijn. Uw verklaring dat 1 persoon deze brieven opstelt en dat de andere twee ze dienen te tekenen is gezien de vaststelling dat het hier om twee verschillende verenigingen gaat, weinig aannemelijk. Gezien bovenstaande vaststellingen mag er dan ook oprecht getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten. Ook uw vluchtelingenkaart mag hierdoor betwijfeld worden. Daar deze documenten dienden om uw afkomst als Bihari aan te tonen, maag ook deze bewering in twijfel worden getrokken.

Hoewel u op verschillende testvragen over Biharis het correcte antwoord wist, lijkt het hier om ingestudeerde kennis te gaan. U wist immers vaak de antwoorden op vragen met getalsmatige antwoorden, maar op de vragen die over de directe leefwereld van Biharis gaan, moest u het antwoord vaak schuldig blijven. Zo is er vooreerst de opvallende vaststelling dat u nauwelijks Urdu spreekt. Uit openbare informatie blijkt immers dat Biharis in de kampen Urdu spreken. U gaf aan dat dit klopte, maar volgens u gold dit vooral voor de oudere generatie en niet voor de jeugd (gehoorverslag CGVS p. 2). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de oudere generatie hun moedertaal niet zouden doorspelen aan hun kinderen, maar hen enkel de taal zouden leren van het land waar ze verbleven. Voor Biharis zou het Urdu op zijn minst een actieve tweede taal moeten zijn. Voorts verklaarde u foutief dat in uw buurt van Dhaka, Mohammedpur, slechts 1 Biharikamp zou zijn, terwijl er in deze wijk meerdere Biharikampen zijn. U beweerde dat er in Dhaka 19 Biharikampen zijn, maar u kende er slechts vier bij naam en u wist niet in welke buurten van Dhaka deze gelegen waren (gehoorverslag CGVS p. 4). Voorts beweerde u dat uw kamp in 1986 afbrandde; dit zou de laatste keer geweest zijn dat het kamp afbrandde (gehoorverslag CGVS p. 5). Het is echter bevreemdend dat u gezien uw leeftijd op dat ogenblik zich een brand in 1986 zou herinneren, maar niet zou weten dat het kamp in 1996 door een zware brand werd getroffen die bijna het volledige kamp in as legde. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier. Voorts haalde u de organisatie “SPGRC” aan, maar u wist niet waar deze afkorting voor stond, hoewel u een brief van deze organisatie voorlegde waar deze afkorting in staat (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook is het bevreemdend dat u gezien u een brief van deze organisatie wist voor te leggen weinig of niets over hen wist te vertellen (gehoorverslag CGVS p. 5). U wist enkel dat de leider van deze organisatie de bekende Nasim Khan was, een man die u beweerde ooit gezien te hebben, maar die u niet herkende wanneer u een foto van hem werd getoond (gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u wel de exacte datum van zijn overlijden kende,

wijst er nogmaals op dat uw kennis eerder een ingestudeerd karakter heeft. Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering een Bihari te zijn.

Mocht er dan nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering Bihari te zijn, dient te worden opgemerkt dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat u als Bihari recht heeft op de Bengaalse nationaliteit en dat u zelfs kan en mag stemmen in Bangladesh. De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte was, wijst er eens te meer op dat u meer dan waarschijnlijk geen Bihari bent (gehoorverslag CGVS p. 6, 7).

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging. Tijdens uw opeenvolgende interviews voor de verschillende Belgische asielinstanties. Hoewel uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) summier was, kan men er toch vanuit gaan dat u ook hier een exacte weergave gaf van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u ongeveer 3 keer gearresteerd werd door de politie, waarbij u steeds na 12 uren vrijkwam. Voor het CGVS verklaarde u dan weer uitdrukkelijk dat u nooit enig probleem kende met de Bengaalse politie en u zou nooit gearresteerd zijn (gehoorverslag CGVS p. 4, 8). Bij confrontatie ontkende u dit ooit gezegd te hebben. Daar men echter op de DVZ enkele details over deze arrestaties noteerde (hoe vaak gearresteerd, door wie, hoelang opgesloten...) is het uitgesloten dat men dit deed zonder dat u dit verklaarde (gehoorverslag CGVS p. 8). Voorts haalde u tijdens uw gehoor voor de DVZ geen enkel concreet probleem aan. U had het over de algemene problemen die Biharis in Bangladesh kennen zoals de uitzichtloosheid van hun toekomst. Voor het CGVS haalde u echter aan vervolgd te worden door enkele leden van de Awami League, die u bedreigden en sloegen (gehoorverslag CGVS p. 7). U repte hierover bij de DVZ met geen woord. Uw verklaring hiervoor dat men u bij de DVZ niet achter details vroeg is onafdoende, daar men er vanuit mag gaan dat u toch minstens kort uw probleem zou schetsen. Gezien bovenstaande vaststellingen, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielaanspraak. Er bestaan dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming onder de Conventie van Genève, noch aan subsidiair bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker stelt Bihari te zijn en te wonen in een vluchtelingenkamp "Geneva Camp" te Mohammedpur Dhaka. Ter staving van zijn aanspraak legt verzoeker verschillende documenten neer. In de bestreden beslissing werd de authenticiteit van de documenten door de Commissaris-generaal in twijfel getrokken. Het verzoekschrift stelt "De Commissaris-generaal gaat hier voorbij aan het feit dat de Biharis in Bangladesh geen systeem van geboorte-akten kennen; voor het invullen van de rantsoenkaart kon de betreffende ambtenaar m.a.w. de juiste leeftijd van verzoeker niet nagaan. De informatie op de rantsoenkaart is m.a.w. foutief."

Wat betreft de datum van uitgifte van het ontvangstbewijs wordt gesteld *“dat alle ontvangstformulieren reeds tevoren worden aangemaakt en nadien -vele jaren later- worden uitgereikt”*. Dergelijke blote beweringen zijn geenszins voldoende om de onderlinge tegenstrijdigheid tussen de rantsoenkaart en het ontvangstbewijs te verklaren. De Raad ziet het nut niet in om in 1992 een ontvangstbewijs op te stellen van een rantsoenkaart die pas in 1997 zal worden uitgereikt. Verzoeker kan evenmin zijn identiteit aantonen met de rantsoenkaart nu deze strijdig is met zijn eigen verklaringen. Volgens de kaart bestond het gezin waartoe verzoeker behoorde in 1997 uit drie volwassenen en geen kinderen terwijl hijzelf toen pas 15 jaar oud was en dus duidelijk minderjarige. Aangezien verzoeker nadat werd doorgevraagd eerst zijn leeftijd wijzigde en daarna -wanneer hij opnieuw met de tegenstrijdigheid geconfronteerd werd- verklaarde dat dit hen zou helpen, kan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan het stuk. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat Bihari geen geboorteregistratie kennen maar toont niet aan op basis van welke gegevens rantsoenkaarten worden uitgereikt, noch hoe verzoeker Bihari-documenten kan verkrijgen. Verzoekers ongestaafe verklaringen zijn allerminst ernstig en kunnen de Raad geenszins overtuigen. Bovendien betwist verzoeker niet, noch weerlegt hij de vaststelling dat hij tijdens het verhoor incoherente verklaringen aflegde aangaande zijn geboortedatum en leeftijd. Bovenstaande motieven van de bestreden beslissing blijven bijgevolg gehandhaafd. Verzoeker toont aldus noch zijn identiteit noch zijn Bihari herkomst aan door middel van authentieke documenten.

3.2. In zoverre verzoeker als verstekeling reisde moeten zijn verklaringen van die aard zijn dat ze aantonen dat hij dergelijke ervaringen heeft beleefd. Verzoeker is echter onbekend met de vlag, de lading, de naam en de stopplaatsen van het schip en kan geen andere nuttige informatie geven. Ook al zou verzoeker *“in het donker op het schip”* en *“benedendeks”* gereisd hebben dan nog moet hij dit nader kunnen toelichten (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dit is niet het geval zodat noch zijn voorgehouden illegale reisweg, noch de onmogelijkheid reisdocumenten voor te leggen, kan overtuigen.

3.3. Wat betreft de neergelegde brieven van Bihari organisaties, stelt het Commissariaat-generaal in haar bestreden beslissing *“U beweerde eerst dat beide brieven door 1 organisatie werden opgesteld. Toen er u op gewezen werd dat er twee verschillende handtekeningen op stonden beweerde u dat het om twee mensen van 1 en dezelfde organisatie ging (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar het hier gezien de hoofdzingen van de brieven en de stempels duidelijk om twee verschillende organisaties gaat, was deze verklaring onafdoende. Ook is het gezien de vaststelling dat deze beide brieven door twee verschillende organisaties geschreven werden, opmerkelijk dat deze twee brieven uiterlijk sterk op elkaar lijken en inhoudelijk zelfs identiek zijn. Uw verklaring dat 1 persoon deze brieven opstelt en dat de andere twee ze dienen te tekenen is gezien de vaststelling dat het hier om twee verschillende verenigingen gaat, weinig aannemelijk.”* In zijn verzoekschrift houdt verzoeker vol dat *“Beide verklaringen gaan effectief uit van de “Stranded Pakistanis General Repatriation Committee”; de eerste verklaring gaat uit van de hoofdzetel (“Head Office”), terwijl de tweede verklaring uitgaat van de zone A van het Geneva kamp”*.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het verhoor vage verklaringen aflegde aangaande de brieven. Hij verklaarde dat de ene brief afkomstig was van het *“non relief comite”* en *“de andere is als je terug wil naar Pakistan dan helpen ze je”* (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Aldus maakte verzoeker geen verschil tussen een regionale afdeling en het hoofdkantoor. Bovendien verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift niet hoe voor hem plots duidelijk is dat beide brieven afkomstig zijn van dezelfde organisatie en om die reden inhoudelijk bijna identiek zijn. Verzoekers documenten worden niet ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan gehecht worden. Verzoeker toont aldus zijn Bihari herkomst niet aan.

3.5. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker legt in casu echter vage verklaringen af. Verzoeker wijst erop dat hij verschillende vragen aangaande de Bihari's wel correct wist te beantwoorden. Bovendien stelt verzoeker dat *“De nieuwe generatie spreekt enkel Bengali”* en *“De bewering van de Commissaris-generaal dat Biharis ook Urdu zouden worden aangeleerd door de ouders wegens een emotionele binding met de taal, is een loutere assumptie welke niet wordt gestaafd door enig overtuigingsstuk”*.

3.6. Ongeacht de gegrondheid van verzoekers opmerking aangaande het Urdu -wat overigens ook een assumptie is en niet wordt aangetoond-, wijst de Raad op de verregaande onwetendheid van verzoeker aangaande de Biharikampen. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker *“verschillende testvragen over Biharis het correcte antwoord wist, lijkt het hier om ingestudeerde kennis te gaan. U wist immers vaak de antwoorden op vragen met getalsmatige antwoorden, maar op de vragen die over de directe leefwereld van Biharis gaan, moest u het antwoord vaak schuldig blijven”*. Zo is niet aannemelijk dat verzoeker wel weet dat zijn kamp in 1986 afbrandde, maar niet wist dat dit kamp in 1996 toen hij er woonde, opnieuw door een zware brand werd getroffen die bijna het volledige kamp in de as legde. Verzoeker kan bezwaarlijk zijn aanwezigheid in het vluchtelingenkamp volhouden wanneer hij onwetend is over een dergelijke ramp (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

3.7. De bestreden beslissing stelt terecht: *“Voorts verklaarde u foutief dat in uw buurt van Dhaka, Mohammedpur, slechts 1 Biharikamp zou zijn, terwijl er in deze wijk meerdere Biharikampen zijn. U beweerde dat er in Dhaka 19 Biharikampen zijn, maar u kende er slechts vier bij naam en u wist niet in welke buurten van Dhaka deze gelegen waren (gehoorverslag CGVS p. 4)”*. Verzoeker tracht deze ongerijmdheid te verklaren door in zijn verzoekschrift te stellen dat *“verzoeker heeft helemaal niet verklaard dat er slechts één kamp in Mohammedpur ligt”* enkel dat het *“HOOFDKAMP”* er lag. De Raad stelt vast dat verzoekers poging tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vindt in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de *post factum* nuanceringen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker op de vraag *“Hoeveel kampen zijn er in Mohammedpur, Dhaka?”* uitdrukkelijk antwoordde *“Slechts 1 in Mohammedpur”* (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

3.8. Daarenboven is verzoekers bewering dat de ongerijmdheid te *“herleiden”* is tot *“een vertaalkundige vergissing”* geenszins ernstig. Immers wat de tolk betreft stelt de Raad vast dat ter verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep. Tevens gaf de dossierbehandelaar aan dat eventuele problemen gemeld dienden te worden. Verzoeker kreeg eveneens de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Daarenboven werd verzoeker vergezeld door zijn advocaat zodat eventuele problemen ook door hem konden worden meegedeeld, wat niet is gebeurd. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.9. Wat betreft verzoekers onwetendheid aangaande de organisatie SPGRC stelt de bestreden beslissing *“Voorts haalde u de organisatie “SPGRC” aan, maar u wist niet waar deze afkorting voor stond, hoewel u een brief van deze organisatie voorlegde waar deze afkorting in staat (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook is het bevreemdend dat u gezien u een brief van deze organisatie wist voor te leggen weinig of niets over hen wist te vertellen (gehoorverslag CGVS p. 5). U wist enkel dat de leider van deze organisatie de bekende Nasim Khan was, een man die u beweerde ooit gezien te hebben, maar die u niet herkende wanneer u een foto van hem werd getoond (gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u wel de exacte datum van zijn overlijden kende, wijst er nogmaals op dat uw kennis eerder een ingestudeerd karakter heeft.”* Het verzoekschrift stelt dienaangaande *“M.b.t. de persoon van Nasim Khan wenst verzoeker te verduidelijken dat hij deze lang geleden zag, toen hij nog kind was en dat deze in een ander district leefde op 300 km afstand (5 uur rijden) van de verblijfplaats van verzoeker. Dat verzoeker na ettelijke jaren de foto niet erkent vloeit hier logisch uit voort.”* Deze blote bewering is allerminst voldoende om verzoekers bekendheid met deze organisatie aan te tonen. Overigens stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker wel de overlijdensdatum kende van deze man, zonder dat hij toelicht waarom hij dit uitzonderlijk wel zou weten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn kennis gesteund is op ervaringen en op zijn leefwereld. Dit klemt te meer nu verzoeker niet op de hoogte is van recente veranderingen in de positie van de Bihari in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p.7) terwijl redelijk is te veronderstellen dat hierover uitgebreid wordt gesproken in de kampen en tussen de Bihari. Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de High Court op 18 mei 2008 bepaalde dat alle kinderen die in 1971 minderjarig of toen nog niet geboren waren, het Bengalese staatsburgerschap verkrijgen. Bovendien dienen Bihari die op deze manier Bengalese staatsburgers worden, kiesrecht te krijgen. Verzoeker probeert in zijn verzoekschrift deze informatie te weerleggen door te verwijzen naar algemene artikelen en mensenrechtenrapporten maar toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd

en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Deze verwijzingen kunnen overigens verzoekers verregaande onwetendheid niet verschonen. Bovendien wijst de Raad erop dat sommige artikelen dateren van vóór de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om de kern van zijn asielrelaas, namelijk het feit dat hij Bihari is, aannemelijk te maken.

3.10. Verzoeker beweert eveneens sinds eind 2008 te zijn lastiggevallen, bedreigd en mishandeld door aanhangers van de Awami League. De waarachtigheid van de beweringen over de Awami League wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker zijn problemen nooit heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaring *"Ze vroegen me geen details"* (zie gehoorverslag CGVS, p.8) is geenszins afdoende aangezien die bedreigingen ertoe zouden bijgedragen hebben dat verzoeker Bangladesh verliet. Zijn vervolging omwille van de Awami League kan dan ook niet overtuigen te meer nu hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker *"Ik werd ongeveer 3 keer gearresteerd door de politie in Dhaka. Ik werd dan telkens gedurende ongeveer 12 uren vastgehouden op het politiekantoor waarna ik weer werd vrijgelaten"*. Tijdens het verhoor beweerde verzoeker echter nooit gearresteerd te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoekers loutere bewering *"ik weet niet waarom ze dit schreven, ik werd niet gearresteerd, waarom zou ik dit zeggen"* (zie gehoorverslag CGVS, p.8) kan niet overtuigen nu het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet beperkt is tot de vermelding maar uitgebreid over de arrestaties rapporteert. Verzoekers ontkenning tast zijn geloofwaardigheid verder aan. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs van zijn beweringen aan, noch van de mogelijke interesse van Bengaalse politieke partijen in Bihari. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.11. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het verhoor verklaarde dat hij en zijn familie het financieel moeilijk hebben en hij bovendien werkloos is (zie gehoorverslag CGVS, p.9), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 3500 euro te hebben betaald voor zijn illegale reis.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Het volstaat aldus niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene artikelen en mensenrechtenrapporten om een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker aan te tonen.

4.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch

uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK